

GENERALA

CEI
MAI **NAȘPA** ANI DIN
VIAȚA MEA

James Patterson

ȘI CHRIS TEBBETTS

ILUSTRĂȚII DE LAURA PARK

**TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
IAROMIRA POPOVICI**

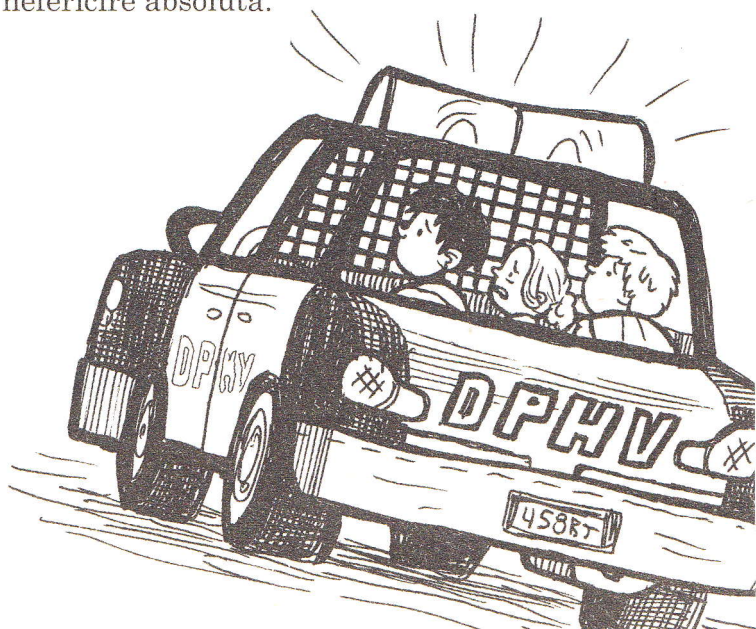
CORINT JUNIOR

CAPITOLUL 1

SUNT RAFE KHATCHADORIAN, EROU TRAGIC

Iată-ne pe mine, nesuferita de soră-meă (pe nume Georgia) și Leonardo Taciturnu stând ca niște sardine-n putrefacție pe bancheta din spate a mașinii de poliție din Hills Village — așa mi se pare cinstit (tot atât de cinstit pe cât de *mizerabilă* e ziua de azi) să-ncep povestea asta despre disperare și nefericire absolută.

E un portret de familie penibil, din care, crede-ți-mă, nu vreți să faceți parte. Mai multe despre incidentul nefericit cu poliția din Hills Village, mai târziu. Trebuie să-mi iau inima-n dinți ca să vă spun povestea dezastrului.

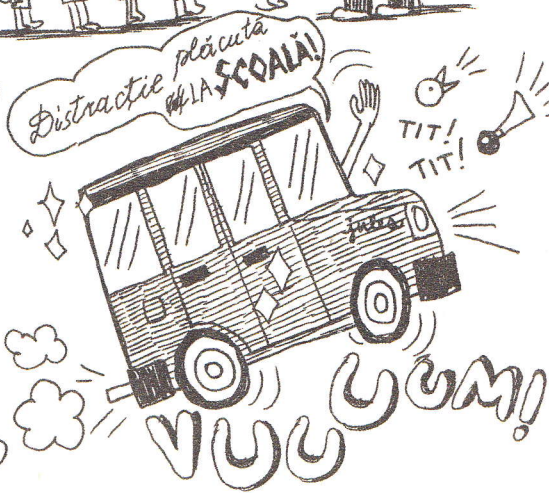
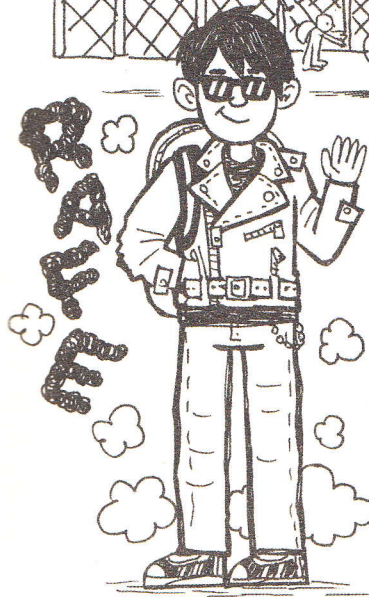
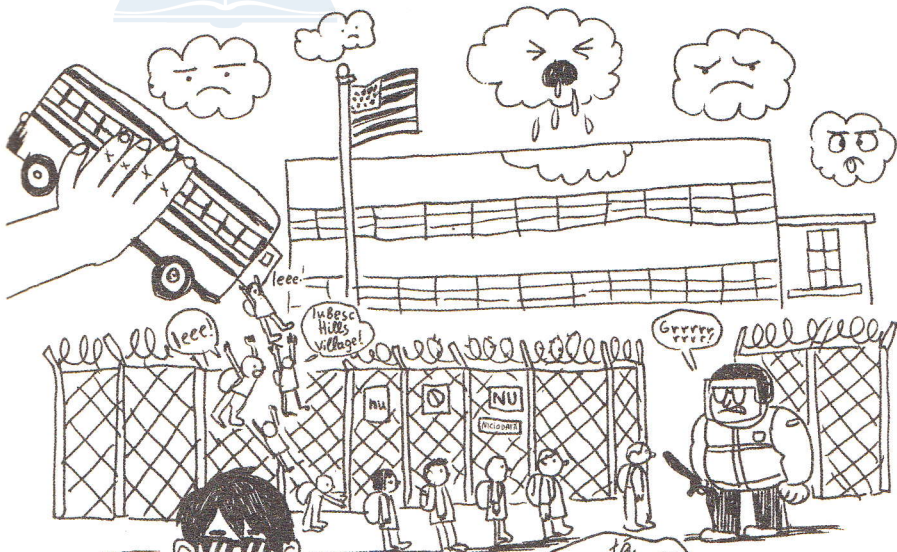
Așa că — *ta-daaa!* —, iat-o, iubitori ai cărții și voi toți cei care aveți nevoie de notă mare la ora de lectură, asta este adevărata mea autobiografie. Groaznicii ani de generală. Dacă ați fost vreodată elev într-a șasea, deja ați înțeles. Dacă nu sunteți încă într-a șasea, veți înțelege curând.

Dar hai să spunem lucrurilor pe nume: să mă înțelegeți pe *mine* — să mă înțelegeți *cu adevărat* pe mine și viața mea sărită de pe fix — nu e atât de ușor. De aceea, mi-e atât de greu să găsesc oameni în care să pot avea încredere! Adevărul e că nu știu în cine să am încredere. Așa că adeseori nu am încredere în nimeni. Cu excepția mamei mele, Jules. (Nu întotdeauna, dar în cele mai multe cazuri.)

Așadar... să vedem dacă pot avea încredere în voi. Mai întâi, câteva informații generale.

Apropo, asta sunt eu, ajungând la „închisoare” — cunoscută și ca Școala Generală din Hills Village — în SUV-ul lui Jules. Meritul pentru desen îi revine lui Leonardo Taciturnu.

Întorcându-ne la poveste, mai există cineva în care chiar *am* încredere: nimeni altul decât Leonardo.

LYBRIS

Leo e Nebun cu *N* mare și Țăcănit cu *Ț* mare,
dar nu bate câmpii.

Iată însă alte persoane în care n-aș avea încre-
dere nici cât negru sub unghie.

Una este doamna Ruthless Donatello, dar îi pu-
teți spune pur și simplu Doamna Dragon. Predă
engleza și, de asemenea, e responsabilă cu mate-
ria mea preferată din clasa a șasea: „detenția” de
după orele de clasă.

De asemenea, doamna Ida Stricker, directoarea adjunctă. Ida controlează cam fiecare respirație din ȘGHV.

Asta e Georgia, sora mea cea super-băgăcioasă, super-nesuferită, super-răsfățată, a cărei singură calitate este că arată cum arăta — probabil — Jules când era în clasa a patra.

Mai sunt și alții pe lista mea și voi ajunge și la ei în cele din urmă. Sau poate că nu. Încă nu știu sigur cum va merge toată povestea asta.

Așa cum probabil v-ați dat deja seama, asta e prima mea carte cap-coadă. Dar aș mai zăbovi un pic la subiectul *noi*.

Mi-aș dori s-o fac, dar de unde să știu eu dacă pot să vă împovărez cu tot bagajul meu personal jenant — precum povestea cu dezastrul mașinii de poliție? Voi cum sunteți, de fapt? Cum sunteți *cu adevărat*?

